

Del i Besværlighederne ved at holde Veiene ryddelige; men paa den anden Side er det lige saa vist, at der i et Enefastningsdistrikt kan være Eier af Hartkorn, som slet ikke have nogen Interesse i, at Veiene holdes ryddelige, og i saa Tilfælde er det en uberettiget Fordring, at de skulle bidrage dertil. Dette er navnlig Tilfældet paa mange og store Strækninger i Sylland, hvor det ikke er usædvanligt, at en Eier har sine Enge beliggende udenfor sit Sogn, under saadanne Forhold, at han ikke har fjerneste Interesse i, om der tages Sne i den paagældende Kommune eller ikke. I saa Tilfælde vilde jeg finde, at det var en uberettiget Byrde at paalægge den Paagældende. En Ting bliver imidlertid altid tilbage, nemlig, at Byrden for den, der ikke bor i det paagældende Sogn eller bor langt derfra, i alle Tilfælde maatte blive af en anden Natur end den personlige Byrde, der paahviler Beboerne i Sognet. Han maatte jo arrangere sig med Personer i det paagældende Enefastningsdistrikt om at paatage sig hans Arbejde, og det kunde vist tidt være forbundet med nogen Vanskelighed og maatte ialtselv siges at være en Forskjælf af Byrden. Det er altsaa klart, at man kan slet ikke være sikker paa, at Forsjøget paa at tilveiebringe en ligelig Fordeling af Byrden vil lykkes derved, at man faar det Hartkorn med, som en Eier har i et andet Sogn. Jeg er slet ikke vis paa, at Forsjøget paa at gennemføre en saadan Foranstaltning vilde lede til en ligelig Fordeling af Byrden, saaledes som det af de Andragender, der foreligger, synes, at man venter. Jeg anser nu ikke Byrden for at være af den Betydning, at jeg vil finde mig foranslediget til at fremsætte et Lovforslag om en Forandring paa dette enkelte Punkt; men jeg vil tilstaa, at der kunde være nogen Anledning til at fremsætte et Lovforslag om Forpligtelsen til at yde Nødtarbejde i det Hele. Ligesom der jo imidlertid ikke er nogen særlig Opfordring for Ministrene for Diebliffet til at fremsætte nye vidtgaaende Lovforslag, saaledes vil jeg sige, at jeg heller ikke føler mig opfordret dertil fra den anden Side. Thi Lovforslag angaaende denne Sag ere jo bleve fremsatte baade i 1871, i 1872 og i 1873, — det sidste har endog to Gange, tror jeg —, uden at det har ledet til en nogenlunde almindelig Forstaaelse med Hensyn til, hvad der bør gjøres. Jeg skal derfor sige, at jeg ikke giver nogen Udagt til i en nær Fremtid at fremsætte et saadant Lovforslag, selv om det for den ærede Ordfører ulykkelige Tilfælde skulde indtræde, at jeg sad i en saadan Stilling, at jeg kunde gjøre det. Med Hensyn til det oftere omtalte Spørgsmaal om Afgangen for ikke examinerede Folk — ja, jeg tør vel, eftersom den ærede Ordfører selv brugte Udtrykket, sige: Kvalifikationer — til at udøve Dyrlegepraxis, da staar jeg paa samme Standpunkt som forrige Aar. Jeg anser mig ikke befriet til

efter den bestaaende Lovgivning at give saadanne Personer Afgang til Udøvelse af Dyrlegepraxis. Den ærede Ordfører inddelte Dyrlegerne i examinerede Dyrleger, der have Afgang til at praktisere, examinerede Dyrleger, der ikke have faaet en saadan Afgang, og „Dyrleger“, der hverken have Examen eller en saadan Afgang; men dette Sidste var dog vel kun en Eufemisme, som vel ogsaa blev tilbagefaldt ved den ærede Ordførers senere Udtalelse, hvor han nærmede sig Sandheden ved at betegne denne Klasse som Kvalifikationer. Det er og bliver for mig en Eufemisme, at kalde en Mand, der ikke har aflagt Prøve paa at kunne kurere Dyr, for Dyrlege, thi han har ingen Udkomst til at kaldes saaledes. Naar der er talt om, at vor Veterinærlovgivning trænger til en Revision, kan det forsaavidt være sandt, som denne Lovgivnings Bestemmelser ere spredte, og det kunde være rigtigt, at samle dem paa et enkelt Sted, for at give en lettere Afgang til deres Forstaaelse, men ibrigt maa jeg tilstaa, at jeg for mit Vedkommende ikke har fundet overordentlig store Mangler ved denne Lovgivning. Under de vanskelige Forhold, hvorunder vi have befundet os i de sidste Aaringer som Følge af tilbagevendende, voldsomme Sygdomme blandt Kvæget, har jeg ikke fundet, at den nuværende Lovgivning lagde Hindringer i veien for at træffe nyttige og energiske Foranstaltninger til Sygdommens Udryddelse eller Standsnng. Jeg skulde imidlertid dog, som sagt, af Hensyn til, at Reglerne for Fremgangsmaaden i de forskellige Tilfælde maa søges paa forskellige Steder, ikke være uwillig til at tage denne Sag under Behandling i dens Helhed, deriblandt ogsaa Spørgsmaalet om udvidet Afgang for Folk, der ikke have aflagt Prøve, men kunne fremlægge paalidelige Attester for, at de have Indsigt i Dyrlegevidensskaben, til at tage syge Dyr under Behandling; men jeg maa jo med Hensyn til dette Spørgsmaal som med Hensyn til det foregaaende sige, at der for Liden for mig ingen særlig Opfordring er til at beskæftige mig med Udarbejdelsen af nye Love, saa længe der ingen Udagt er til at kunne gennemføre dem, saa længe man iforveien erklærer, at man ikke vil behandle dem, og viser sin Tro i sine Gjeringer. Naar dette Forhold skulde forandre sig, skal jeg, hvis jeg er Minister, række villig Haand til at fremme denne som enhver anden nyttig Sag; men jeg vil dog sige, at den er ikke af dem, der staa først for mig paa Dagsordenen, og det af den Grund, at jeg i ethvert Fald ikke i min Administration har fundet Vanskeligheder ved at kunne træffe nødvendige Forholdsregler, hvor de maatte bruges. Jeg for min Del har jo ved Fremsættelsen af et Forslag paa Simantsloven taar antydning, i hvilken Retning jeg mente, at en forandret Bestemmelse med Hensyn til vore veterinære Forhold vilde være nyttig, og paavist, at selve Forholdet har større Betydning, end det at vedligeholde